

καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς, τοὺς εἶπε καυστικώτατα: «Ὅλοι αἰσθανόμεθα, εἶπε, τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιβάλλωμεν τινὰς φόρους, καὶ δὲν ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐπιβάλλωμεν φόρους, νὰ ἐπινοήσωμεν τοιαῦτα τεχνάσματα καὶ νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐπιβάλλομεν τοὺς φόρους εἰς νέας δραχμὰς διὰ νὰ ἐφαρμόσωμεν τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα, καὶ ἐφαρμόζομεν αὐτὸ διὰ νὰ ἐπιβάλλωμεν κατ' αὐτὸ τοὺς φόρους».

Καὶ δὲν ἤρατο μόνον ῥητορικὴν νίκην, ἀλλ' ἀπεδείχθη καὶ σώφρων πολιτευόμενος: ἔχων ἐν ἰδεῶδες εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἀντὶ νὰ ἔχη δύο ῥουσφέτια εἰς τὴν τσέπην του. Ἦτο ἐναντίος τῆς ἀναμίξεως τῶν βουλευτῶν εἰς τὰ τῆς διοικήσεως ὅτε τὸ πρῶτον εἰσῆλθεν εἰς τὸ Κοινοβούλιον καὶ ὅταν εἶδε τὸν κ. Τρικούπην τοῦ 79 νὰ κατηγορῇ τὸν κ. Κουμουνδούρον ὡς ἐνδοτικόν, ἐνόμισεν ὅτι εὔρε τὸν ἀνθρωπὸν του. «Καὶ σήμερον, εἶπε, τί βλέπομεν; Ἐγκαταλειφθεῖσας τὰς ἰδέας ἐκεῖνας. Καὶ τί ἀκούομεν λεγόμενον παρὰ τοῦ νῦν ὑπουργοῦ; Αὐτολεξεῖ ὅτι ἔλεγον οἱ ἄλλοι τότε. Κατήντησαν νὰ ἔχουν καὶ τὰς ἰδίας λέξεις ἀκόμη πρὸς ἐκφράσιν τῶν ἰδεῶν. Σήμερον κατήντησαν, κύριοι, καὶ νὰ σαρκάζουν τὰς ἰδέας ἐκεῖνας, καὶ νὰ τὰς σαρκάζουν ἀνηλεῶς, καὶ νὰ λέγωσιν ὅτι τὰ μέτρα ἐκεῖνα δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν, ἐνῷ ἦσαν μέτρα τοῦ νῦν προέδρου τῆς κυβερνήσεως.»

Ἐπρωχώρησε εἰς λεπτομερείας καὶ εὔρεν ὅτι ὁ πρῶτος τιμητὴς τοῦ περὶ οἴνων φόρου νομοσχεδίου τοῦ κ. Τρικούπῃ ἦτον αὐτὸς ὁ κ. Τρικούπης. «Ἄλλ' ἢ πρόσοδος αὕτη,» ἔλεγεν ὁ κ. Τρικούπης ὅτε ἦν ἀντιπολιτευόμενος, «ἐπὶ τῆς καταναλώσεως τοῦ οἴνου ἐν τῷ κράτει δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ πραγματοποιηθῇ οὐδὲ κατὰ τὸ δεκατημόριον· ἀλλὰ καὶ καὶ αὐτοῦ τοῦ δεκατημυρίου ἡ πραγματοποίησις θέλει γίνῃ διὰ τῆς ἐσχάτης πίσεως τῶν πολιτῶν, διὰ πίσεως τοιαύτης, ὥστε δύναμαι νὰ εἰπῶ ὅτι **συν ἔεται καὶ μετ' αὐτῶν τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ πολίτου....**»

* *

Ἐπεμείναμεν εἰς τὴν βραχεῖαν ἀνάλυσιν τῆς ἀγορεύσεως αὐτῆς, διότι ὅπως τὰ κομματικὰ φύλλα ὑποστηρίζουν τοὺς κομματικούς βουλευτάς, οὕτω ἡμεῖς ἐργαζόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀνεξαρτήτων βουλευτῶν, καὶ τῶν μετὰ θάρρους πολιτευομένων. Ἐπειτα ἐν μέσῳ τοσαύτης σπάνιος ταλάτου ἐν τῷ πολιτικῷ κόσμῳ, ἐπιθυμοῦμεν ὅπου εὐρίσκομεν ἀληθὲς τοιοῦτο, νὰ τὸ ἐκθέσωμεν ἐν ἀπόπτῳ ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν πρὸς ἀναφυκὴν καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐκ τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος ὃν διεξάγομεν ἐναντίον τῆς ἀνικανότητος καὶ τῆς ἀνηθικότητος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἀναγγέλλοντες καὶ ἡμεῖς τὰς φιλοφρονητικὰς ἐπισκέψεις τοῦ ἁγίου Ἀθερκίου καὶ τοῦ ναυάρχου Κονράδ, προσθέτομεν καὶ ὀδικίας μας πληροφορίας, ὅτι λίχν προσεχῶς ὁ μὲν ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πιτρῶν διορίζεται κυβερνήτης καταδρομικοῦ... κυριῶν, ὁ δὲ λιμενάρχης κ. Καρακατσάνης χειροτονεῖται ἐπίσκοπος.

Μετὰ τὸ νέον εἶδος τῆς ῥητορικῆς, τὸ ὁποῖον ἐγκαινίασεν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ κ. Τσιθανόπουλος, βαπτίζεται ὑπὸ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** Κτυποχέρης, ἡ δὲ σχολὴ τῆς ῥητορικῆς του *σχολὴ τοῦ βρόντου*.

Αὐτὰ τὰ βροντοκτυπήματα εἰς ἀπάντησιν λογικῶν παρατηρήσεων δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν ἐπιχειρήματα *τελειωτικά*.

Φανταζόμεθα τὸν κ. Τσιθανόπουλον ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἰδε ἀριθ. 374)

- Τί, αὐθέντα;
- Ὅτι ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ παιδιὰ τῶν κύβων, καὶ ὅστις ἐκέρδησεν, ἔχει καλῶς κερδήσει.
- Ὡ, αὐθέντα! τοῦτο τὸ ἐνόησα πρὸ πολλοῦ.
- Καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε δικαιοσύνη, οὔτε προφῆτης, οὔτε Ἀλλάχ.
- Ποτέ μου δὲν ἐπίστευσα τὰς βλακειὰς ταύτας, εἶπεν ὁ Μιρχάν.
- Τὰς ὁποίας ἐπλάσαν οἱ πονηροὶ διὰ νὰ φενακίζωσι τοὺς μωροὺς.
- Ἰσα ἴσα.
- Καὶ ὅτι ὅστις δύναται νὰ κατορθώσῃ τι πρὸς τὸ συμφέρον του, ὀφείλει νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ.

— Χαίρω ὅτι συμφωνοῦμεν. Ἀλλὰ δύο φίλοι πρέπει νὰ ὑπηρετῶνται ἀμοιβαίως.

— Εἶναι ἀληθές.

— Ἀλλὰ μὲ ἀμοιβὴν, καὶ ποτὲ δωρεάν.

— Ἐννοεῖται.

— Λοιπὸν, ἐγὼ ὀφείλω τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν ἐλευθερίαν μου εἰς σέ. Καὶ ἕως τώρα δὲν σοὶ ἀπέδωκα τίποτε.

— Θὰ μοὶ ἀποδώσῃτε κατόπιν, αὐθέντα.

— Καὶ τῷ ὄντι, δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα τὸ νὰ μοὶ δώσῃς τὴν εὐκαιρίαν νὰ σουβλίσω τὸν ἄψαλτον ἐκείνον καὶ ἀμνημόνευτον Καρτέτσιον. Εἶδε, Μιρχάν, πῶς τοῦ ἐτρύπησα τὸν λαιμὸν μὲ τέχνην.

— Ὡραῖον σουβλίσμα, αὐθέντα.

— Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμες καὶ χωρὶς συμφέρον. Ἐπεθύμεις νὰ ἀπαλλαχθῇς καὶ σὺ ἀπὸ τὸν μακαρίτην ἐκείνον.

— Εἶναι ἀληθές.

— Οὐχ' ἦττον ὁμολογῶ ὅτι εἰμαι χρεώστης σου. Καὶ ἂν θέλῃς σοῦ ὑπογράψω τὴν στιγμὴν αὐτὴν συναλλάγμα χιλίων φλωρίων, Μιρχάν.

— Ὅπως ἀγαπᾷ ὁ αὐθέντης.

— Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν, ὅτι θὰ σέ διορίσω Χάνην τῆς Ἀφρικῆς, ὅταν γείνω Δόγης τῆς Βενετίας.

— Ἀμποτε.

— Ἀλλὰ τὰ μὲν συναλλάγματα εἶναι διὰ τοὺς ἀδυνάτους, ὅσοι δὲν ἔχουσιν ὄνυχας νὰ τὰ σχίσωσι, Μιρχάν. Αἱ δὲ προφο-

— 'Ο Σωκράτης, κύριοι, ὁ ὁμώνυμός μου, ἦτο μάγειρος.
— Τί, πῶς, κύριε καθηγητά;
— Μπράμ, μπρούμ, μπράμ-μπράμ ἐπὶ τοῦ βήματος δύο γρόνθοι τοῦ κ. Τσιβανοπούλου.

Τρόμος διαρρέει τὰς τάξεις τῶν φοιτητῶν καὶ σιωπῇ.

"Ἄλλη ἱστορία:

— 'Ο Αουδοβίκος ΙΑ' ὅταν ἀνέβη τὸν θρόνον τῶν Παλαιολόγων...

— Μά, κύριε καθηγητά...

— Μπράμ, μπράμ, μπράμ, μπρούμ... Καὶ πάλιν φόβος καὶ πάλιν σιωπῇ.

'Ο δὲ Κτυποχέρης θριαμβεῦσι κατὰ τῆς ἱστορίας, ὅπως ἐθρίαμβευσεν κατὰ τῆς συμπολιτεύσεως.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ νεοσύστατος 'Εταιρία τῆς Ὑγιεινῆς ἐργάζεται πολὺ καλὰ. Φαίνεται προωρισμένη νὰ ἐπιδράσῃ μὲ τὸν καιρὸν πολὺ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῆς πρωτεύουσας ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα φθάσει ἡ γνησιὰ δαμαλίς τῆς καὶ ἀνοίγεται τὸ γραφεῖον τοῦ δαμαλισμοῦ. Εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον ἡ πρότασις ὑπὸ τοῦ ἐμπαθοῦς πλέον ὑγιεινολόγου κ. Βάφα νὰ μελετηθῇ πολὺ ὀρίμως τὸ ζήτημα ἐὰν συμφέρῃ ἡ ἄλλη ῥιφθεῖσα πρότασις ἐν τῇ 'Επιτροπῇ τῆς Ὑγείας τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ κ. Χωρέμη, τοῦ νὰ λιθοστρωθῇ ἡ πόλις. Ἦδη ὁ καθηγητὴς κ. Στρούμπος ἐξήνεγκε γνῶμην ἐναντίον κατὰ τῆς λιθοστρώσεως καὶ ὁ κ. Στρούμπος εἶναι ψῆφος ἀκουομένη εἰς τὰ ζητήματα αὐτά. Καὶ τί ζήτημα! Φρικτὸν καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα! Νὰ στρώσουν λέγει τὰς Ἀθήνας μὲ Βεστού-

βιον, διότι ἐβесоῦθιασεν ἤδη ὁ κ. Μαρκόπουλος τὸ πεζοδρόμιόν του! Καὶ τότε; Αἴτινα ἐπάνω, Βεσουβίος κάτω, τί θὰ γίνωμεν ἡμεῖς; Βεβαίως λάβα! Λέγοντες ταῦτα εἴμεθα κατὰ τῆς λιθοστρώσεως; Εἴμεθα μόνον κατὰ τῆς ἐπιπολαιότητος. Διότι αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι ἂν θέλετε ἀκόμη ἄλυτον ἐν Εὐρώπῃ. Πρέπει νὰ γίνεταί διαξέυλου, ἡ ὁδόςρωσις ἀπὸ μακαδάρ, ἀπὸ λίθους, ἀπὸ Βεσουβιον; Διὰ τοῦτο χαίρομεν πολὺ ὅτι ἡ 'Εταιρία τῆς Ὑγιεινῆς ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος καὶ θὰ ἔχωμεν μίαν καλὴν καὶ ὀριμον μελέτην αὐτοῦ.

"Ἦκουσεν ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας φωνὰς τοῦ Κήρυκος εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου:

— 'Ορίστε, κύριοι, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μεγάλο τὸ κεφάλι, δέκα λεπτά ἡ εἰσοδος, κύριοι!

Τὰς ἤκουσεν;

Ἐὰν τὰς ἤκουε δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν ἐμπορικωτέραν Ὀδὸν τῶν Ἀθηνῶν νὰ γίνεταί τόσῳ βδελιτικὸν σωματεμπορίον.

Ἐν ῥυπαρὸν δωμάτιον, καὶ ἐν αὐτῷ μίμ' ἡσάσα, ἀπ' ἐκείνας ποῦ βάλλουν τοὺς σκύλους, καὶ ἐν αὐτῇ ἕνας εἰσοσιεὺς ἐτῶν δυστυχῆς, βραχύσωμος, ὀγκοκέφαλος, πάσχων τὸ φοβερὸν νόσημα τῆς ἀγκυλώσεως τῶν ποδῶν, μὴ δυνάμενος νὰ σηκώσῃ τὸ βάρος τῆς οἰκτρῆς σιδηρᾶς τερατώδους κεφαλῆς του, κίτρινος, ὀλίγον τρώγων, ὀλίγον κοιμώμενος, καὶ περὶ αὐτὸν δύο τρεῖς κηφῆνες ξαπλωμένοι, ὅπως συνάζουν τὰ λεφτά, ὧν ὁ εἰς ἀδελφὸς τοῦ δυστυχικοῦ, ὡς λέγει!!

Εἶνε ἀνατολίτης, ἐγεννήθη τοιοῦτος, ἔχει ὥραϊον παχὺν μύστακα, τὸ κάτω χεῖλος κρεμάμενον παρέχει εἰς τὸ μειδιάμα του ἕνα σαρκασμὸν τῆς τύχης του σπαρακτικόν. Φαίνεται ὅτι φοβῆται τοὺς περὶ αὐτὸν ἀγριανθρώπους.

Τὸ **Μὴ Χάνεσαι** προσφέρει δέκα λεπτά ὅπως ἐπι-

ρικαὶ ὑποσχέσεις εἶναι διὰ τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς κόλακας.

— Βεβαίως:

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε σοὺ ὑπογράφω τι οὔτε σοὺ ὑπόσχομαι. Σοὶ λέγω μόνον ὅτι ἡ καλλιτέρα ἐγγύησις διὰ σέ εἶναι ὅτι θὰ ἔχω τὴν ἀνάγκην σου ἐπὶ πολὺν χρόνον. Πιστεύω ὅτι μὲ ἐνόησες μὲ τὸ πονηρὸν ἐνστικτὸν σου, Μιχᾶε. Ἐγὼ πολλοὺς σκοποὺς, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐντίμους, καὶ ἐπειδὴ θὰ σέ μεταχειρισθῶ ὡς βοηθόν, εἶμαι καὶ ὑποχρεωμένος νὰ σέ ἀνταμείψω πλουσίως, καθὼς ἀνταμείβει ὁ Σατὰν τοὺς διαβόλους του. Καὶ ἀμέσως σήμερον ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου.

— Εἰς τί πράγμα αὐθέντα;

— 'Ο Σανούτσος παρετήρησε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐλθὼν ἐγγύτερον τοῦ Μαύρου ἐταπείνωσε τὴν φωνήν.

— "Ἄκουσε, Μιχᾶν. Τὸ πλοῖον τοῦτο μοὶ τὸ ἔδωκεν ὁ Μούχρας.

— Σὰς τὸ ἔδωκε;

— Ναί· ἦτο ἰδικόν μου.

— 'Ο Μαῦρος ἔσεισε τοὺς ὄμους.

— Μὲ αὐτὸ θὰ ἀποπλεύσωμεν αὐρίον, Μιχᾶν.

— Καὶ διὰ ποῦ;

— Διὰ παντοῦ. Θὰ ἰδῶμεν.

— Λοιπὸν;

— Τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους θὰ στρατολογήσωμεν σήμερον διὰ πλήρωμα, σοὶ τοὺς συστάνω, Μιχᾶν.

— Μείνατε ἥσυχος, αὐθέντα.

— Νὰ τοὺς περιποιηθῆς, ὅσον πρέπει.

— Εὐχαρίστως.

— Καὶ ὅταν θὰ σοὶ ἀναγγείλω ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ ἀποπλεύσωμεν...

— 'Ο Σανούτσος διεκόπη.

— Εἶσαι πιστὸς φίλος, Μιχᾶν;

— Ἀμφιβάλλει ὁ αὐθέντης περὶ ἐμοῦ;

— "Ἄκουσε, Μιχᾶν. Τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς θὰ σοὶ κάμω λόγον, ἡδυνάμην νὰ τὴν ἐμπιστευθῶ εἰς ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων μου, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχον αἰχμαλωτισθῇ. Ἀλλὰ δυσπιστῶ εἰς αὐτοὺς, διότι τοὺς γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ, καὶ θὰ τοὺς ἀφήσω ἐνταῦθα. Δύο μόνον θὰ λάβω συνταξειδιώτας μου. Ἀλλὰ καὶ τούτων σέ προτιμῶ, καὶ διὰ τοῦτο ἀποτείνωμαι πρὸς σέ. Δύναμαι νὰ εἶμαι ἀσφαλὴς, Μιχᾶν;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Μαῦρος, σὰς εἶπα, νομίζω, ὅτι ἐνόσω ἔχομεν κοινὰ συμφέροντα, δύνασθε νὰ ἔχητε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

— Λοιπὸν ἄκουσε.

Καὶ ὁ Σανούτσος περιέβλεψεν αὐθις κύκλῳ, ἐκ φόβου μή τις ὠτακουστῇ. Ἦσαν δὲ ἐπὶ τοῦ πλοίου οἱ ἑπτὰ πρόφην συναϊχμαλωτοὶ του, ἀλλὰ πάντες ἐκοιμῶντο, πλὴν τοῦ σκοποῦ, ὅστις ἴστατο παρὰ τὴν πρόραν καὶ ἦτον ἐν ἱκανῇ ἀπο-